

Capitolul 8

Capitolul 8

Intervenția neobosită a lui Dumnezeu, în ciuda respingerii

Tocmai de aceea, cred, ne este prezentată această a doua minune a înmulțirii pâinilor. Domnul Se manifestă în favoarea lui Israel, dar nu ca Acela care administrează puterea mesianică în mijlocul poporului (ceea ce, așa cum am văzut, era indicat de numărul doisprezece), ci în ciuda respingerii Sale de către Israel, El continuă să-Și manifeste puterea într-un mod divin aparte de starea omului. Numărul șapte exprimă întotdeauna perfecțiunea supraomenească – ceea ce este complet; complet însă atât în ce privește puterea binelui cât și a răului, atunci când această putere a răului nu este omenească. Aici este vorba despre aspectul divin.

Scopul principal al acestei minuni care se desfășoară iarăși este tocmai intervenția Dumnezeului care nu obosește și care lucrează potrivit propriei Sale puteri.

Starea mai-marilor lui Israel și a rămășiței

După aceasta ni se arată starea căpeteniilor lui Israel și starea rămășiței. Fariseii cer un semn; dar nici un semn nu va fi dat acestei generații. Cererea lor era o manifestare de necredință atât timp cât aveau înaintea lor dovezi abundente cu privire la ceea ce era El; și tocmai aceste minuni îi conduseseră pe ei să pună întrebarea.

Domnul Se îndepărtează de ei. Dar starea de orbire și lipsa de inteligență a rămășiței se arată de asemenea (versetul 16). Domnul îi avertizează pe ai Săi să evite spiritul și învățătura fariseilor care pretindeau să aibă un zel sfânt pentru Dumnezeu, și al irodianilor care erau niște sectari aserviți duhului lumii și care, pentru a plăcea împăratului, îl puneau cu totul deoparte pe Dumnezeu.

Folosind cuvântul „**aluat**”, Domnul dă ucenicilor ocazia de a manifesta puțină lor inteligență spirituală. Dacă iudeii nu învățau nimic din minunile Domnului, ci cereau alte semne, ucenicii înșiși nu realizează puterea divină care se manifesta în ei. Nu mă îndoiesc că orbul din Betsaida ilustrează exact această stare (versetele 22-26).

Orbul din Betsaida; anunțarea suferințelor și morții lui Isus

Isus îl ia de mână și-l conduce departe de cetate și de mulțime. El folosește pentru a produce vindecarea, ceva care era al Lui, ceva ce avea virtutea propriei Sale persoane. Primul efect descrie starea ucenicilor. Ei vedeau, fără îndoială, dar confuz, „**oameni, ca niște copaci, umblând**”. Dar dragostea Domnului nu obosește în fața încetinelii înțelegerii lor, datorată necredinței; El lucrează față de ei potrivit puterii propriei Sale intenții și îi face să vadă lucrurile clar. Apoi – departe de Israel – incertitudinea necredinței este văzută în contrast cu certitudinea credinței (oricât de obscură ar fi inteligența acesteia din urmă); și Isus, oprindu-i pe ucenici să vorbească despre lucrurile care le erau certe (timpul pentru convingerea lui Israel cu privire la drepturile lui Hristos ca Mesia trecuse), vestește ceea ce trebuie să l se întâmple pentru împlinirea planurilor lui Dumnezeu în har, ca Fiu al Omului, și ca urmare a respingerii Sale de către Israel. În acest fel acum totul este la locul lui, ca să spunem așa. Israelul nu-L vede în Isus pe Mesia; Isus nu Se mai adresează deci poporului ca atare. Ucenicii Săi, care-L recunoșteau ca Mesia, aud din gura Lui anunțul despre moartea și învierea Sa.

Împotrivirea lui Petru ca instrument al lui Satan

Un adevăr practic foarte important este că poți să ai adevărata credință fără ca inima să fie formată potrivit cu deplina descoperire a lui Hristos și fără ca firea păcătoasă să fie răstignită practic în aceeași proporție cu măsura cunoașterii cu privire la subiectul credinței. Petru recunoștea bine prin învățătura lui

Dumnezeu că Isus era Hristosul; dar era departe de a avea o inimă în totul potrivită gândurilor lui Dumnezeu în Hristos. Când Domnul le vorbește despre respingerea, umilințele și moartea Sa, lucruri care urmau să se petreacă în fața întregii lumi, firea lui Petru, deranjată de ideea de a avea un Stăpân respins și disprețuit în felul acesta, își arată energia, îndrăznind să-L mustre pe Domnul Însuși (versetul 32). Această tentativă a lui Satan de a-i descuraja pe ucenicii care află despre rușinea crucii, provoacă o reacție hotărâtă din partea Domnului. Motivul muștrării atât de violente a lui Petru, care era în acele momente instrumentul lui Satan și vorbea din partea acestuia, este tocmai iubirea Sa pentru ucenici, mai ales atunci când privea aceste sărmene oi în fața cărora vrăjmașul pune o piatră de poticnire. Motivul faptei lui Petru era simplu: gândurile sale erau la lucrurile oamenilor și nu la cele ale lui Dumnezeu; însă crucea conține în ea însăși toată gloria lui Dumnezeu. Omul preferă însă gloria omului și din cauza aceasta Satan poate să-l conducă.

Domnul cheamă poporul și pe ucenicii Săi și le explică în mod clar că, dacă vor să-L urmeze, trebuie să își ia partea cu El și să-și ducă crucea. În felul acesta, pierzându-și viața, o vor salva; iar sufletul valora mai mult decât orice alt lucru. Mai mult, dacă cineva se rușina de Isus și de cuvintele Sale, Fiul Omului Se va rușina de el când va veni în gloria Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri. Pentru că, oricât de mare a fost smerenia Lui, gloria îi aparținea. Este o glorie pe care o dezvăluie pentru un moment în fața celor mai de seamă dintre ucenicii Săi, pentru a le întări credința.